

Milli, a százlábú

Milli, a százlábú

írta: Donkó Zoltán
rajzolta: Donkó Eszter Klára

Annak ellenére, hogy Milli százlábú volt,
valójában csak nyolc lába volt.
De ez sem őt, sem másokat nem zavart,
mert a lábai szép színesek voltak.

Miért is jó, ha valakinek színesek a lábai?

Milli esetében ez azért volt jó, mert
mindegyik színről más gyümölcs jutott
eszébe.

A pirosról a cseresznye,

a kékről az áfonya,

a sárgáról az alma,

(ugyanis Milli legjobban a golden almát
szerette, azt is akkor,
ha a Pomázi Almáskertből való).

Igen, Milli rajongott a gyümölcsökért.
Mindig várta a nyarat, amikor Anyuka
különböző csemegékkel tért haza a
szombat reggeli gazdapiacról.

“Milyen finomságokat hoztál?”
– tudakolta ilyenkor kíváncsian.
Közben arra gondolt,
hogy milyen szerencsés,
hogy ehhez a családhoz tartozik.

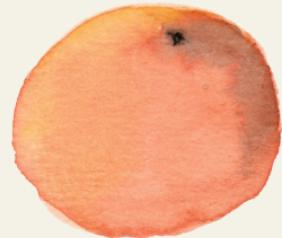

Nyáron legjobban

a cseresznyének,

a baracknak

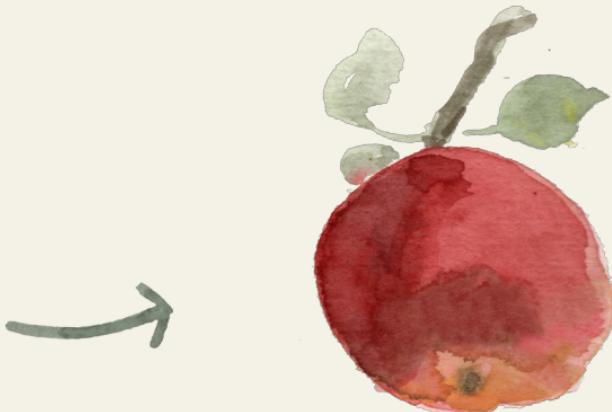

és a szilvának örült.

De az igazi boldogság ősszel jött el,
amikor elkezdtek érni az almák.

A gyümölcs persze frissen a legzamatosabb. Amikor egyszer Milli erről beszélgetett barátjával, Sápival a kacsával, ő biztatni kezdte, hogy merjen nagyon álmodni:

“Hátha eljutsz egyszer egy gyümölcsöskertbe, ahol a bokrokról, fákról eszegethetnél.
Az lenne az igazi boldogság!”

Milli nagy álma természetesen az lett,
hogy egyszer elmehessen egy
almáskertbe, sőt, ha lehet, akkor a
Pomázi Almáskertbe.

Felmászhasson
a fákra

és jó alaposan megrághasson
pár almát, úgy frissen,
ahogy a napsugár megérlelte.

Egy nap, Sápi biztatására,
kicsit félénken előállt az ötlettel,
hogy egy őszi alkalommal szívesen
elkísérné őket Pomázra természetesen
csak ha ez nem jelent gondot.

"Semmi akadálya" - mondta Api.
Ez a két szó Millit nagyon boldoggá tette.

2 4 5 3

Számolta is volna a napokat a nagy utazásig, ha tudott volna számolni.

Telt múlt az idő,
rövidebbek lettek a nappalok és
hosszabbak az éjszakák.

Milli érezte, hogy ez
az ősz beköszöntét jelzi.

Végre felvirradt a nap, amikor
Api és Anyuka elindultak Pomázra,
természetesen Millivel együtt.

Milli sokszor elképzelt, hogy milyen
lehet egy igazi nagy almáskert.

Amikor meglátta a pomázi kertet, elakadt
a lélegzete. Hosszú, rendezett sorokban
álltak a fák, minden egyiken csodás érett,
piros és sárga almákkal.

"Melyikre is lenne érdemes felmászni?"
– tűnődött Milli.

Ez nem túnt teljesen veszélytelen
dolognak, ugyanis egy-két méter
magasra is fel kellett jutni az ágak között.
Milli viszont úgy érezte, hogy a nyolc lába
elég biztonságot ad ehhez.

Persze Api és barátja, Gábor, bátorították
és segítettek neki feljutni a legszebb
gyümölcsök közelébe.

Nagyon jól telt ez a nap Pomázon.
Milli este Sápinak is beszámolt az
élményekről.

Egyetértettek abban, hogy mindenkinnek
kellenek álmok, még akkor is, ha nem
biztos, hogy valóra válnak.

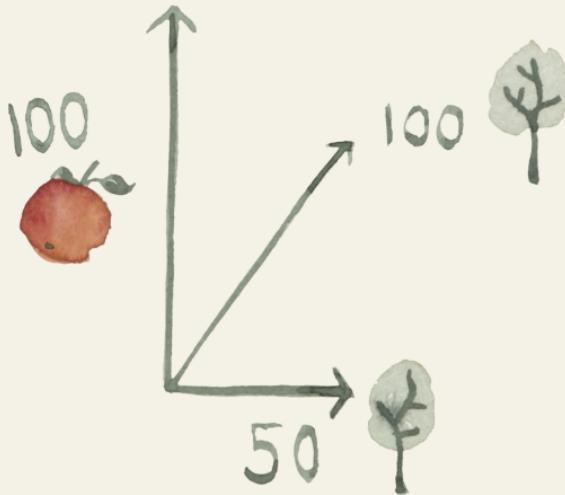
“De legjobb, ha igen, ahogy ez ma velem
megtörtént!” – mondta Milli.

Milli még elalvás előtt visszaemlékezet
a nap élményeire. Azon tűnődött, hogy
hány darab alma teremhetett a kertben?

“Volt ott vagy száz fasor,
mindegyikben lehetett úgy ötven fa,
és minden fán teremhetett száz alma.”

Milli próbált ezekkel
a számokkal dolgozni.
Sejtette, hogy
össze kellene szorozni őket,
de ez sehogy sem sikerült neki.

“Legjobb lesz holnap Ciszt és Kicsicicát megkérdezni erről a problémáról.”

Tudta, hogy a barátainak komolyabb matematikai ismereteik vannak.

“Tanulnom kellene tőlük számolni. Biztos segítenek majd.” - és ásított egyet.

Ahogy kezdte elnyomni az álom, arra gondolt, hogy a következő hetekben is bőven lesz mit csemegézni.

Ugyanis egy nagy láda almával tértek
vissza Pomázról.